

Domnul meu și Dumnezeu meu!

DANIEL PURDEL,
Redactor - șef

EDITORIAL

Toma, zis Geamăn este acel ucenic dintre cei doisprezece care a făcut această frumoasă și puternică mărturisire cu privire la Domnul Isus, ca răspuns la invitația Mântuitorului de a verifica el însuși autenticitatea rănilor căpătate în urma răstignirii, dorință pe care Toma o exprimase înaintea celorlalți zece ucenici ca și condiție pentru a crede că, într-adevăr, Isus a înviat.

Deși această atitudine i-a adus eticheta de „necredinciosul”, în fapt, Toma nu a fost mai necredincios decât ceilalți ucenici, pentru că nici ei nu au crezut la început mărturia femeilor care fuseseră dis de dimineață la mormânt: „Când au auzit ei că este viu și că a fost văzut de ea, n-au crezut-o” (Marcu 16.11); „Cuvintele acestea li se păreau apostolilor basme și nu le credeau” (Luca 24.11).

Îndoielile lor s-au spulberat de-abia „În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate, de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!” (Ioan 20.19). Însă nu a fost ușor, evanghelistul Luca prezentând detaliat cum au decurs lucrurile: „Plini de frică și de spaimă, ei credeau că văd un duh. Dar El le-a zis: «Pentru ce sunteți tulburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă? Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu.» (Și, după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și picioarele Sale.) Fîindcă ei, de bucurie, încă nu credeau și se mirau, El le-a zis: «Aveți aici ceva de mâncare?» I-au dat o bucată de pește fript și un fagure de miere. El le-a luat și a mâncat înaintea lor” (Luca 24.37-43).

Nu știm din ce motiv, dar Toma nu a fost prezent la această arătare a lui Isus, ceea ce a determinat scepticismul lui vizavi de mărturia celorlalți zece ucenici (Ioan 20.25). Ținând cont de cele prezentate mai sus nu trebuie să-l acuzăm pe Toma pentru atitudinea lui, dar ar trebui să luăm aminte și să evităm să lipsim de la părtășia frățească din adunările noastre, fiindcă putem să pierdem lucruri importante pentru sufletele noastre. La orice părtășie a credincioșilor este prezent și Hristos, prin Duhul Sfânt, iar prezența Lui este de ajuns pentru binecuvântarea participanților!

Cu ocazia acestei prime arătări celor zece ucenici prezenți, Domnul Isus a suflat peste ei și le-a spus: „Luați Duh Sfânt!” (Ioan 20.22). A fost un moment unic, special, de care au beneficiat numai apostolii, care deși fuseseră împreună cu Isus trei ani și jumătate nu erau

încă oameni născuți din nou (regenerați). Aceasta pentru că *regenerarea* sau *nașterea din nou* este o acțiune rezervată Duhului Sfânt, care încă nu fusese dat, de aceea Hristosul înviat, ca posesor (purător) al Duhului, a suflat peste ucenici din Duhul Sfânt, act prin care aceștia au fost născuți din nou, au fost regenerați.

Însă harul lui Dumnezeu și dragostea Domnului Isus Hristos i-au acordat o a doua șansă și lui Toma, și nu fără motiv, acesta fiind un om deosebit. Evanghelistul Ioan prezintă două ipostaze în care Toma iese în evidență.

Prima, în Ioan 11.16, când Toma îi îndeamnă pe ceilalți ucenici să se întoarcă împreună cu Isus în Iudeea, ca să moară alături de El. Această hotărâre îl definește pe Toma ca fiind un om curajos și loial, chiar dacă denotă și o doză de pesimism, prin punerea înainte a unui posibil final dramatic.

A doua, când Toma întrerupe discursul motivațional, de îmbărbătare, al Domnului Isus, din momentele de părtășie de după Cina cea de taină cu o întrebare cheie: „Doamne», I-a zis Toma, «nu știm unde Te duci; cum putem să știm calea într-acolo?»” (Ioan 14.5) Deși, probabil că nu era singurul frământat de această dilemă, a fost singurul care i-a dat glas. Domnul Isus a apreciat interesul și sinceritatea lui Toma, a cărui întrebare a primit ca răspuns afirmația fundamentală care ne descoperă că Isus Hristos este Calea, Adevărul și Viața, singura persoană prin care avem acces la Dumnezeu Tatăl.

Același lucru se repetă și prin exprimarea îndoielii cu privire la învierea Domnului Isus Hristos, în Ioan 20.25, determinând arătarea specială a lui Isus înaintea lui Toma și confirmarea, astfel, încă odată a miracolului învierii.

Cu această ocazie, Domnul Isus afirmă un lucru extraordinar, mai ales pentru noi, credincioșii din zilele noastre: „...Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut” (Ioan 20.29b).

Înțelegând că „... lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând, să aveți viața în Numele Lui” (Ioan 20.31), mă rog ca Dumnezeu să ne ajute tuturor ca, prin plinătatea Duhului Sfânt în viața noastră, să fim o mărturie vie pentru cei din jur a faptului că Domnul Isus Hristos cel înviat este și Domnul și Dumnezeu nostru! Amin!

„Drept răspuns, Toma I-a zis: «Domnul meu și Dumnezeu meu!»”
(Ioan 20.28)

